

en Reform i dette Forhold meget vanskelig kan komme tilstede ad anden Veie end igjennem Regjeringens Initiativ.

Det har dernæst været mig interessant at bemærke, at de to næstforegaaende ærede Taler, om de end ikke i Resultatet vare enige med mig, dog deri samstemmede med mig, at de erkendte, at der var god Grund til at troe og godt Haab om, at Communalbestyrelserne vel vilde vide at røgte det Hverv, som Lovudkastet vil overdrage til dem, ligesom jeg ogsaa troer, at de begge vare enige i, at dette Hverv heller ikke er Noget, der nærmer sig til Hæveri. Naar de imidlertid desuagtet meente, at et saadant Tilsyn fra Statens Side som det, Lovudkastet befinger sig, maatte fastholdes, forekommer det mig, at dette ikke ganske staaer i Harmoni med denne Erkjendelse, ligesom det ogsaa forekommer mig, at man derved noget overseer, at Staten — jeg havde nær sagt desværre — endnu hos os er tilstede overalt, i Landcommunerne og Kjøbstadcommunerne, paa Veie og paa Marker; Staten rører sig allesteds ved sine Betjente, og er der ikke at for megen Slaphed i Bestyrelsen, kan det vel ventes, at væsentlige Forsømmelser ved Veiene vanskeligt vilde komme tilstede, uden at Stedets Politimester eller dets Overpolitimester, Amtmanden, maa kunne blive det vaer og upaatvivelig vil rette det. Men jeg skal ikke lægge Vægt herpaa. Jeg skal ikke engang urgere, at, hvis den ærede Ministers Departement for offentlige Arbejder, som jeg vil kalde det, ikke er forsynet med technisk Ouelighed, turde det være en Mangel derved, der vel kunde afhjælpes, og som ganske vist ikke vilde forbre dobbelt saa mange Hundreder Rigsdaler, som her er Tale om Tusinder. Jeg har hystret mig i denne Retning med Hensyn til dette Punkt, fordi det forekommer mig, at vi maa holde os levende for Die, at der i alle Retninger maa søges Simplification og Besparelser, hvor det kan ske uden Skade eller Fare for det Offentlige, og jeg troer, at her er eet af disse Tilfælde. Jeg har i mine Bemærkninger om Oprettelsen af Overveieinspecteur-embedet ingenlunde ubetinget erklæret mig imod, at Staten til sin Beroligelse i Forstningen,

indtil den seer, hvorledes den nye Forvaltning comporterer sig, over et specielt og forsaavidt mere betryggende Tilsyn dermed; men jeg påstaaer, dels at dette kan have langt billigere gjennem Bevillingen af en rund Sum, dels endogsaa, at det kan have langt bedre ad denne Veie end ved en fast Embedsmand, som man tager, fordi han engang er der. Nu siger rigtignok den høitærede Indværgsminister, hvis gode Hensigt ogsaa med denne Reform jeg er meget langtfra at miskjende eller at ville underbyrdere, at vi nu engang have omtrent saadan en Embedsmand, saa at det i Grunden kun er en Forsørgelse. Man kommer derved til at tænke paa, at Finantsministeren sagde noget lignende i vor constitutionelle Tids første Aar om hans mange Departementsdirecteurer: De skulle dog sættes paa Bartpænge, hvorfor saa ikke beholde dem? Men der er indtil den aller sidste Tid i mine Tanker ikke truffet synderlig — nogen er der truffen — Simplification eller Indstrækning i denne Retning, og det er meget at befrygte, at naar et saadant anseeligt Embede bliver oprettet, vil det i det Mindste absolut blive staaende, saalænge den Mand, for hvem det er destineret, lever og nogenlunde kan udføre det, og dernæst vil det blive overmaade vanskeligt at faae det affattet endog ved Vacancen, og selv om Tiderne da ere ugunstige. Jeg lægger ikke saa overmaade megen Vægt paa dette enkelte Veløb; jeg har ikke Noget imod, at det samme Veløb i de første Aar bliver forbrugt af den høitærede Minister til Tilsynet, men jeg lægger Vægt paa Consequentien. Det maa staae fast, at vi ved enhver Leilighed maae have vor Opmærksomhed rettet paa Simplification og Besparelser, og jeg maa tilstaae, at jeg ikke kan være enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Krieger), der nys talte, naar han meente, at der i de Ministerier, med hvilke vi have at gjøre, ikke er enten Trang eller Leilighed til Indstrækninger. Men det er naturligviis Alt sammen Noget, hvormed jeg hverken kan eller bør opholde Forhandlingerne. Jeg har blot troet at turde tillade mig disse Pittringer, for at fremhæve, at det ikke er Pengesummen, den sieblifikelige Bevilling, jeg vilde have saa Meget imod, naar